

Илия — Число десет

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Милеритското движение бе представено в седма глава на Исаия чрез едно шестдесет и пет годишно пророчество, което започна през 742 г. пр. Хр. Тези шестдесет и пет години, които се разиграха в историята на Исаия, представляват шестдесет и петте години от 1798 до 1863 г. Алфа и Омега винаги ще изобразяват края заедно с началото. Пророчеството за шестдесет и петте години посочва проклятието на седемте времена срещу северното и южното царство на Израил. Първите седем времена срещу северното царство започнаха през 723 г. пр. Хр., деветнадесет години след като Исаия представи предсказанието на цар Ахаз. Последните седем времена срещу южното царство започнаха в края на шестдесет и петте години, през 677 г. пр. Хр.

Първото проклятие от седем времена против Ефрем завърши през 1798 г., което беше времето на края, когато видението за река Улай от осма и девета глава на Даниил бе разпечатано. То пророчески отбеляза както пристигането на вестта на първия ангел, така и пророческото начало на милеритското движение. Последното проклятие от седем времена против Юда завърши през 1844 г., което беше пристигането на вестта на третия ангел. Деветнадесет години по-късно, през 1863 г., шестдесет и петте години, представени в началото на предсказанието, отбелязаха края на милеритското движение и началото на Лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден. Седем години преди 1863 г., през 1856 г., Джеймс Уайт започна да посочва, че милеритското движение е престанало да бъде Филаделфийската църква и се е превърнало в Лаодикийската църква. Неговият внук, когато пише биографията на Елън Уайт, пише за историята от 1856 г. и за Лаодикийската вест.

„Лаодикийската вест“

„Адвентистите, пазещи съботата, бяха заели становището, че вестите към седемте църкви в Откровение 2 и 3 изобразяват опитността на християнската църква през вековете. Техният извод беше, че вестта към лаодикийската църква се отнася за онези, които те сега наричаха номинални адвентисти — онези, които не бяха приели седмодневната събота. В кратка уводна статия в Review от 9 октомври Джеймс Уайт повдигна няколко въпроса, подбуждащи към размисъл, които той въведе, като заяви:“

„Въпросът започва отново да се повдига: „Стражарю, какво има от нощта?“ Засега има място само за няколко въпроса, зададени, за да привлечат внимание към предмета, за който се отнасят. Надяваме се, че скоро ще бъде даден пълен отговор. — Review and Herald, 9 окт. 1856 г.

„От единадесетте въпроса, които той зададе, шестият бе този, който се насочи право към лаодикийците.“

„6. Не илюстрира ли състоянието на лаодикийците (хладки, и нито студени, нито горещи) по уместен начин състоянието на тялото от онези, които изповядват вестта на третия ангел? — Пак там.

„Последният въпрос излага въпроса ясно:“

„11. Ако такова е нашето състояние като народ, имаме ли някакво действително основание да се надяваме на Божието благоволение, освен ако не се вслушаме в „съвета“ на Верния Свидетел? Съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено в огън, за да се обогатиш; и бели дрехи, за да се облечеш, та да не се яви срамотата на твоята голота; и помажи очите си с колирий, за да виждаш. Които любя, тях изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен и се покай. Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. На онзи, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Моя Отец на Неговия престол. Откровение 3:18–21. — Пак там.”

„Ясно е, че истината по въпроса едва започваше да озарява ума на Джеймс Уайт. Следващият брой на Review съдържаше представяне на седемте църкви в седем колони, под това заглавие. В уводните си бележки той заяви:“

„Трябва да се съгласим с някои съвременни тълкуватели, че тези седем църкви следва да се разбират като представляващи седем състояния на християнската църква в седем времеви периода, обхващащи цялото протекание на цялата християнска епоха. — Пак там, 16 окт. 1856 г. “

„След това той се зае с пророчеството, разглеждайки всяка църква поотделно. Когато стигна до седмата, Лаодикийската, той заяви:

„Колко смиряващо за нас като народ е това печално описание на тази църква. И не е ли това страшно описание най-съвършена картина на нашето сегашно състояние? Така е; и няма да ни бъде от никаква полза да се опитваме да избегнем силата на това проникновено свидетелство към лаодикийската църква. Господ да ни помогне да го приемем и да се възползваме от него.—Пак там.

„След като посвети две колони на Лаодикийската църква, заключителните му думи отпавиха силен призив:“

„Скъпи братя, ние трябва да победим света, плътта и дявола, иначе няма да имаме дял в Божието царство.... Хванете се за това дело незабавно и с вяра предявете благодатните обещания към каещите се лаодикийци. Станете в името на Господа и нека светлината ви свети за слава на Неговото благословено име.—Пак там.

„Отговорът от полето беше наелектризиращ. Г. У. Холт писа от Охайо на 20 октомври:“

„Да, аз действително вярвам, че ние, които сме в третата вест с Божиите заповеди и вярата в Исус, сме църквата, към която е отправен този език; и не можем твърде скоро да пристъпим към това да поискаме изпитано злато и бели дрехи, и очна мас, за да можем да виждаме.“ — Пак там, 6 ноември 1856 г.

„От Североизтока се чу нов глас по този въпрос — този на Стивън Н. Хаскел от Принстън, Масачузетс. Като адвентист, спазващ първия ден, той бе започнал да проповядва на двадесетгодишна възраст; а сега, три години по-късно, беше в посланието на третия ангел. Като задълбочен изследовател на Библията, след като бе видял кратката встъпителна редакционна бележка на Уайт, въвеждаща въпроса за седемте църкви, той избра да напише пространна статия за Review:“

„Предметът, за който се говори, е бил за мен от дълбок интерес през последните няколко месеца.... От известно време насам бях доведен до убеждението, че вестта към лаодикийците принадлежи на нас; т.е. на онези, които вярват във вестта на третия ангел, поради много причини, които считам за основателни. Ще спомена две.—Пак там.

„Това той прави, като посвещава две колони на своите заключения. Завършвайки, той заяви:“

„Една теория за вестта на третия ангел никога, о, никога няма да ни спаси без сватбарската дреха, която е правдата на светиите. Ние трябва да усъвършенстваме святост в страх от Господа.—Пак там.

„Докато Джеймс Уайт продължаваше своите редакционни статии върху вестта към Лаодикийската църква, идеите, които съботопазещите адвентисти сега четяха в Review, бяха поразителни; но при задълбочено, молитвено размишление се виждаше, че са приложими. Писмата до редактора показваха твърде общо съгласие и свидетелстваха, че е в ход съживление. Че тази разтърсваща вест не беше плод на възбуда, се потвърждаваше от първата статия в Свидетелство № 3, публикувано през април 1857 г., озаглавена „Бъди ревностен и се покай“. Тя започваше така: „Господ ми е показал във видение някои неща относно църквата в нейното сегашно хладко състояние, които ще ви изложи.“ —1Т, р. 141. В това Елън Уайт представи онова, което ѝ беше показано относно нападките на Сатана срещу църквата чрез земно благополучие и притежания.“
Артур Уайт, Елън Г. Уайт: Ранните години, том 1, 342–344.

Милеритското движение започна пророчески като Филадельфийската църква, а през 1856 г. стана Лаодикийската църква. Седем години по-късно движението приключи и Църквата на адвентистите от седмия ден започна като Лаодикийската църква и ще остане такава, докато не бъде избълвана от устата на Господа. Движението на сто четиридесет и четирите хиляди излезе от лоното на Лаодикийската църква, както милеритското движение излезе от лоното на църквата в Сардис. Движението на сто четиридесет и четирите хиляди е паралелно на милеритското движение в това, че първото движение се промени от Филадельфия в Лаодикия, а последното движение се променя от Лаодикия във Филадельфия. Точката на преход от Филадельфия към Лаодикия в милеритската история е ясно отбелязана като 1856 г., следователно точката на преход трябва също да бъде отбелязана и в последното движение, защото Бог никога не се променя. Точката на преход е посочена в Откровение единадесета глава чрез двамата пророци, които са убити по улиците.

И когато свършат своето свидетелство, звярът, който излиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги надвие и ще ги убие. И трупове им ще лежат на улицата на великия

град, който духовно се нарича Содом и Египет, гдето и нашият Господ беше разпнат.
Откровение 11:7, 8.

Последното движение щеше да умре, после да се изправи и след това да бъде възкресено като знаме. Така то щеше да се съгласува с републиканския рог. Републиканският рог прави образ на звяра, а звярът, на когото той прави образ, е разгледан в Откровение седемнадесета глава, и този звяр е отъждествен като петата глава, която получи смъртоносна рана, а щеше да бъде възкресена като осмата глава. Той щеше да бъде възкресен като осмият, който беше от седемте.

И звярът, който беше и не е, именно той е осмият и е от седемте, и отива в погибел.
Откровение 17:11.

Републиканският рог би образувал образ на онзи звяр и следователно би бил убит, а после възкресен. Когато бъде възкресен, той би бил осмата глава, която е от седемте предишни глави. Протестантският рог язди същия земен звяр като Републиканския рог и би трябвало да притежава същата пророческа динамика. Преходът от Филадельфия към Лаодикия в милеритското движение предобразява прехода от Лаодикия към Филадельфия в последното движение.

Когато последното движение получи смъртоносна рана на 18 юли 2020 г., то умря като Лаодикия. Когато, както е представено в Откровение 11, то премина към Филадельфия, то би представлявало осмата църква, тоест онази от седемте. Смъртта през 2020 г. имаше свой паралел в Републиканския рог, защото от времето на края през 1989 г. насам е имало шестима президенти. Шестият президент получи смъртоносна рана, която ще бъде изцелена през 2024 г. Тогава тази глава ще бъде осмата глава на Съединените щати от времето на края през 1989 г. насам, и ще бъде от седемте. И двата рога бяха шестият, който става осмият. Тази истина е голяма част от вестта на Откровението на Исус Христос, което се разпечатва малко преди края на благодатното време.

Поради тази причина е важно да имаме яснота относно милеритската история, която е предобраз на нашата настояща история. Сестра Уайт потвърди прилагането на Лаодикия от Джеймс Уайт върху движението през 1856 г., така че това не е приложение, изведено чрез човешка логика. Седем години преди Църквата на адвентистите от седмия ден да бъде юридически свързана с републиканския рог, тя беше определена чрез вдъхновение като Лаодикийската църква. Това означава, че в цялата история на Църквата на адвентистите от седмия ден не е имало нито един ден, в който тя да е била нещо различно от гола, бедна, сляпа, окаяна и жалка. Тази пророческа действителност осигурява контекста и основанието за разпознаването на четирите нарастващи мерзости в осма глава на книгата на Езекиил като четирите поколения на адвентизма.

Когато историята на милеритите се разглежда през структурата на шестдесет и петте години от Исаия 7, трябва да се признае, че пророчеството за седемте времена е пророческият покров, който обхваща цялата история на милеритското движение. През 1856 г. вестта към Лаодикийската църква стана настояща истина за милеритския адвентизъм. Онзи, Който

представя вестта към Лаодикия, не беше Джеймс или Елън Уайт, а Верният и Истинен Свидетел.

И до ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истински свидетел, началото на Божието създание: Зная твоите дела, че не си нито студен, нито горещ; о, да беше студен или горещ. Така, понеже си хладък и нито студен, нито горещ, ще те изблюя из устата Си. Защото казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян, жалък, сиромаш, сляп и гол. Съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено в огън, за да се обогатиш; и бели дрехи, за да се облечеш и да не се яви срамът на твоята голота; и помажи очите си с очна маз, за да виждаш. Всички, които любя, тях избличавам и наказвам; затова бъди ревностен и се покай. Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мен. На онзи, който побеждава, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите. Откровение 3:14–22.

Верният Свидетел посочва, че ако някой човек би „чул“ гласа Му, Той би влязъл и би „вечерял с него“. Ако Лаодикия би отворила вратата, Христос би влязъл и би вечерял с тях. Ако на Христос се позволи да влезе, Той донася вест, защото символиката на храненето представлява приемането на вест. Вестта може да бъде обобщено определена просто като лаодикийската вест, но това е повърхностно разбиране за онова, което представлява вестта, която Той предлага. През 1856 г. Хайръм Едсън изложи поредица от осем статии, които съдържаха пророческата информация, разширяваща разбирането за самото първо „времево пророчество“, което Божиите ангели водиха Уилям Милър да разпознае и да прогласи. В тези осем статии Едсън правилно определя шестдесет и петте години от Исаия 7.

Началото на делото на Милър бе откриването на седемте времена; и седем години преди движението, наречено по неговото служение, да приключи, на милеритския адвентизъм бе предложено по-дълбоко откровение именно на това пророчество. То бе предложено в същата година, когато чрез вдъхновение те бяха определени като лаодикийци. Пророчески, две хиляди петстотин и двадесет дни по-късно, през 1863 г., първото откритие на Милър за пророческото време бе отхвърлено. Лаодикийската вест за адвентното движение пристигна през 1856 г., и Господ похлопа на вратата осем пъти, с осем статии, за да види дали би могъл да намери вход. При завършека на движението Верният Свидетел желаше да вечеря заедно със Своя народ, като се храни от самата първа вест за времето от началото на движението. Неговият народ отказа да яде и седем години, или две хиляди петстотин и двадесет пророчески дни, по-късно Неговият народ затвори вратата, която бе отворена с Давидовия ключ, поставен в ръката на Уилям Милър. Те се върнаха при един стар самарянский пророк, който ги нахрани с лъжа, запечатвайки участието им да умрат между магаре и лъв.

През 1856 г. протестантският рог беше в кризата на долината на видението, защото където няма видение, народът загива. През 1856 г. и републиканският рог също беше в криза.

1856 г. бележи продължение на насилствения конфликт, известен като „Кървав Канзас“, граничната война между Канзас и Мисури. Борбата беше за това дали Канзас ще влезе в

Съюза като свободен щат или като робовладелски щат. Конфликтът включваше жестоки сблъсъци между заселници, подкрепящи робството, и заселници, противопоставящи се на робството.

На 22 май 1856 г. в залата на Сената на Съединените щати също се разиграва насилствен инцидент, когато конгресменът Престън Брукс, защитник на робството от Южна Каролина, жестоко напада с бастуна си сенатора Чарлс Съмнър от Масачузетс. Съмнър е произнесъл антиробовладелска реч, озаглавена „Престъплението срещу Канзас“, която дълбоко оскърбява Брукс. Този побой с бастун ярко подчертава нарастващото напрежение между Севера и Юга по въпроса за робството.

През 1856 г. Републиканската партия беше основана като отговор на политическите сътресения, предизвикани от Закона „Канзас–Небраска“, приет през 1854 г., който породил нарастващата съпротива срещу разпространението на робството в новите територии. Първият национален конгрес на партията се проведе във Филаделфия, а Джон К. Фремонт беше избран за неин първи кандидат за президент на изборите през 1856 г.

Законът Канзас–Небраска организира териториите Канзас и Небраска и позволи на заселниците в тези територии да решат дали ще допуснат робството в техните предели. Тази концепция, известна като „народен суверенитет“, на практика отмени Мисурийския компромис от 1820 г., който бе забранил робството северно от паралела 36°30' в територията Луизиана. Законът оказва дълбоко въздействие върху въпроса за робството в териториите. Той отново разпали междуотделските напрежения, защото отвори възможността робството да се разпростре в области, които по-рано се смятаха за свободна земя, като например Канзас. Приемането на Закона Канзас–Небраска доведе до наплив от заселници, подкрепящи робството, и заселници, противници на робството, в Територията Канзас, като всяка страна се надяваше да повлияе върху изхода от гласуването по народния суверенитет. Това съперничество за контрол над територията доведе до насилствени сблъсъци и до период на беззаконие, известен като „Кървящият Канзас“, през 1856 г.

Президентските избори от 1856 година бяха значимо политическо събитие. В тях се състоя тристранна надпревара между демократа Джеймс Бюканън, републиканеца Джон К. Фримонт и бившия президент Милард Филмор от Американската партия. Джеймс Бюканън спечели изборите и стана 15-ият президент на Съединените щати.

Президентството на Джеймс Бюканън е известно преди всичко с неспособността му да се справи ефективно с нарастващото напрежение и разделение между Севера и Юга, което в крайна сметка довежда до избухването на Американската гражданска война малко след като той напуска длъжността. Неговото президентство често се разглежда като едно от най-неуспешните в американската история поради тези съществени провали в ръководството и управлението на кризата.

Позорното решение по делото „Дред Скот“ от 1857 г. постанови, че робите — независимо дали са поробени или свободни — не са граждани и не могат да предявяват искове пред федералните съдилища. То също така постанови, че Конгресът не може да възпрепятства

робството в териториите на Съединените щати. Демократът Бюканън публично подкрепи проробовладелското решение „Дред Скот“.

Не само че проборческата позиция на демократа Бюканън позволи напрежението да ескалира до Гражданска война, но и неговата неспособност да управлява икономиката на страната доведе до Паниката от 1857 г., която беше един от най-големите икономически сривове в американската история преди Голямата депресия. Паниката от 1857 г. доведе до тежка икономическа депресия, продължила няколко години. Предприятия и банки затвориха, безработицата нарасна, а фондовият пазар се понижи.

По време на президентството на Бюканън южните щати започнаха процеса на своето отделяне от Съюза и се откъснаха в отговор на избирането на републиканеца Ейбрахам Линкълн през 1860 г. Бюканън възприе пасивен подход към кризата на отделянето, като поддържаше, че федералното правителство не разполага с правомощието насилствено да предотврати отделянето. Тази липса на решителни действия позволи на движението за отделяне да набере сила. Липсата му на твърдо ръководство и нежеланието му да предприеме решителни действия за справяне с кризата на отделянето допринесоха за възприятието на Юга, че може да напусне Съюза, без да се изправи пред военна съпротива.

През 1860 г. Авраам Линкълн, първият републикански президент, беше избран. На 1 януари 1863 г. президентът Линкълн подписа и издаде окончателната Прокламация за освобождение, която постановяваше, че всички поробени хора на територия, държана от Конфедерацията, трябва да бъдат освободени. Тази изпълнителна заповед оказва значително въздействие върху Гражданската война, тъй като превърна конфликта в борба не само за запазване на Съюза, но и за премахване на робството. Прокламацията за освобождение не освободи незабавно всички поробени хора. Тя се прилагаше конкретно за територия, държана от Конфедерацията, където Съюзът имаше ограничена власт. С напредването на силите на Съюза и установяването на контрол над територия на Конфедерацията прокламацията беше приведена в действие и поробените хора в тези области бяха освободени. Прокламацията за освобождение беше решаваща стъпка към окончателната отмяна на робството в Съединените щати и проправи пътя за приемането на Тринадесетата поправка към Конституцията на САЩ, която беше приета и ратифицирана на 6 декември 1865 г.

Републиканският рог от 1850-те години нататък се намираше в кризата на въпроса за робството. Две основни разделения в страната бяха представени от две главни направления на политическата мисъл. Процес на разделяне започна през 1856 г., когато противниците и привържениците на робството се придвижиха в територията Канзас в опит да отстояват своите възгледи относно робството, именно по времето, когато Филадельфия биваше отделяна от Лаодикия. Демократите бяха за робството, а републиканците — против робството.

През 1856 г. Кървящият Канзас представляваше микрокосмос на предстоящата война. През същата година един продемократичен защитник на робството беше избран за глава на

републиканския рог, а неговото неефективно ръководство се превърна в символ на едно неефективно президентство — до тези съвсем последни дни. Той предшестваше първия президент републиканец, който беше принуден да разчисти бъркотията, оставена от президентството на Бюканън.

До 1863 г. републиканският рог издаде най-значимата изпълнителна заповед в историята на земния звяр от тринадесетата глава на Откровение. Изпълнителната заповед се отнасяше до робството. Един абзац от прокламацията гласи: „Че на първия ден на януари, в годината на нашия Господ хиляда осемстотин шестдесет и трета, всички лица, държани като роби в който и да е щат или в определена част от щат, чието население тогава ще бъде в бунт против Съединените щати, ще бъдат тогава, оттогава нататък и завинаги свободни; и Изпълнителното правителство на Съединените щати, включително неговата военна и военноморска власт, ще признае и ще поддържа свободата на такива лица и няма да извърши никакво действие или действия, за да потисне тези лица или което и да е от тях в каквито и да било усилия, които те могат да положат за действителната си свобода.“ Макар разрешаването на проблема с робството в този момент исторически да беше непълно, същността на Конституцията е разпозната, когато Линкълн пише: „всички лица, държани като роби в който и да е щат ... ще бъдат тогава, оттогава нататък и завинаги свободни.“

Линкълн се завръщаше към основополагащия принцип, изразен в Конституцията, която постановява, че „всички хора са създадени равни“. Линкълн се завръщаше към основополагащите истини точно в същото време, когато протестантският рог отхвърляше своето основополагащо пророчество, а именно пророчеството за робството. Следователно именно във времето, когато републиканският рог издаваше най-значимата си „изпълнителна заповед“ в историята относно робството, протестантският рог издаде най-значимата изпълнителна заповед в своята пророческа история относно пророчеството за робството, представено чрез клетвата и проклятието на Моисей. Републиканският рог избра да се върне към основите; протестантският рог избра да отхвърли своята основа и да се върне при онези, към които му беше заповядано никога да не се завръща.

През 1863 година републиканският рог беше разделен на два лагера, както древното царство на Израил беше разделено по времето на Еровоам и Ровоам. През 1863 година протестантският рог се съедини по законов път с републиканския рог, както е представено чрез двата жертвеника на Еровоам във Ветил и Дан. Двата рога се движат през историята успоредно един на друг, а историята от 1863 година в особена степен представлява историята на последните дни.

Историята на милеристите се повтаря в историята на сто четиридесет и четирите хиляди с няколко пророчески уговорки. Една от тези уговорки е, че целевата аудитория в историята на милеристите първо бяха онези извън движението, а след това самото движение. В движението на сто четиридесет и четирите хиляди двата гласа от Откровение осемнадесета глава определят две целеви аудитории, но тези цели са в обратен ред спрямо историята на милеристите. Първата цел е Божият народ, а вторият глас е Божието друго стадо, което все още е във Вавилон.

Друго пророческо предупреждение е, че макар и двете истории да преминават от една църква към друга, милеритите преминаха от Филадельфия към Лаодикия, а могъщото движение на третия ангел преминава от Лаодикия към Филадельфия. Това показва, че милеритите преминаха от шестата към седмата църква, а сто четиридесет и четирите хиляди преминават от седмата църква към осмата църква, която е от седемте.

Републиканският рог започна своето движение от една про-робовладелска нация към една анти-робовладелска нация в историята около 1863 година. Кризата на тази история утвърди две политически партии, които са същите противостоящи сили в тези „последни дни“. Точно както първият републикански президент от онази история беше убит само дни след края на войната, така и последният републикански президент беше символично убит и оставен на улицата като мъртъв, докато светът се радваше. Той беше убит не просто дни след края на Гражданската война, а непосредствено преди началото на последната гражданска война.

Първият президент републиканец бе предшестван от най-неефективния президент в американската история, и последният президент републиканец ще бъде предшестван от същото. Неефективността на президента демократ, който предшестваше първия президент републиканец, ускори кризата, която прерасна в гражданската война, и същата неефективност се проявява и сега. Президентът демократ, който предшества последния президент републиканец, управляваше икономиката по такъв начин, че това доведе до най-големия икономически крах в американската история до онзи момент. Двата рога вървят успоредно до неделния закон. През 1863 година започна първото поколение и на двата рога, и за двата рога четвъртото и последно поколение ще бъде обърнато към изток и ще се покланя на слънцето.

Вестта на Илия винаги е съпътствана от Божиите съдби, които потвърждават предупредителната вест. Обществото на света сега живее така, както живееха хората преди потопа. Те ядат, пият и очакват глобалистките техногиганти да решат всеки проблем, който би могъл да възникне. Божието Слово посочва, че светът сега е на прага на огромна криза.

„Какво има от нощта?“ Разбирам ли значението на тези вестии? Осъзнавам ли мястото, което те заемат в заключителното дело на великата изкупителна система? Толкова ли съм запознат с „твърдото пророческо слово“, че да мога да виждам в събитията, които се разгръщат около мен, несъмнено доказателство, че идващият Цар е вече при вратата? Съзнавам ли отговорността, която лежи върху мен, с оглед на светлината, която Бог е дал? Употребявам ли всеки талант, поверен ми като Негов настойник, в целенасочени усилия за спасяването на загиващите? Или съм хладък и безразличен, отчасти смесен с нечестивия свят, като използвам средствата и способностите, които Бог ми е дал, до голяма степен за собствено угаждане, грижейки се повече за собственото си удобство и комфорт, отколкото за напредъка на Неговото дело? Подкрепям ли чрез своя живот „убеждението, което все повече се утвърждава в света, че адвентистите от седмия ден дават несигурен звук с тръбата и вървят по пътя на светските хора“?

„Чуваме стъпките на приближаващ се Бог, Който идва да накаже света за неговото беззаконие. Краят на времето е близо до нас. Жителите на света се връзват на снопове, за да бъдат изгорени. Ще бъдете ли вързани заедно с плевелите? Съзнавате ли, че всяка година хиляди и хиляди и десет хиляди по десет хиляди души загиват, умирайки в греховете си? Язвите и Божиите съдби вече вършат своето дело, и души отиват към погибел, защото светлината на истината не е била озарила пътя им.“ General Conference Daily Bulletin, April 1, 1897.

С душата си Те пожелах в нощта; да, с духа си вътре в мен ще Те потърся рано; защото, когато Твоите съдби са на земята, жителите на света ще се научат на правда. Исаия 26:9.